

Mīļā draudze!

Lieldienas ir priecīgi svētki. Mēs svinam šos svētkus, tāpēc, ka Kristus ir augšāmcēlies. Viņš ir uzvarējis nāvi un grēku.

Iedomājieties, kā Jēzus mācekļi, Viņa tuvākie draugi, jutās, kad Jēzus bija nomiris pie krusta. Viņiem visiem bija pavisam skumji. Ne jau tikai tāpēc, ka Jēzus, Viņu skolotājs un draugs, bija miris. Tur bija vēl daudz vairāk iemeslu bēdāties. 1. Viņiem bija tik lielas cerības, ka Jēzus viņiem palīdzēs cīnīties pret saviem ienaidniekiem, ka Viņš būs viņu ķēniņš. Bet tagad izrādījās, ka viss bija pilnīgi izgāzies. 2. Viņiem bija slikti ar sirdsapziņu par to, ka bija atstājuši Jēzu, brīdī, kad Viņam visvairāk vajadzēja palīdzību. Vienkārši tā sanāca, ka bailes bija stiprākas par visu labo gribu.

Nupat mēs redzējām, ko piedzīvoja sievas, kuras bija aizgājušas pie Jēzus kapa. Sākumā viņas šausmīgi sabijās, jo tas taču nevarēja būt, ka Jēzus ir dzīvs. Bet, kad Jēzus parādījās arī pārējiem mācekļiem, viņas saprata, ka patiešām neiespējamais bija noticis. Un arī viņas sāka priecāties.

Padomāsim, kā tas ir ar mums šodien. Arī mums ir brīži, kad esam noskumuši, piemēram, kad ir nomiris kāds tuvs cilvēks, vai kad es esmu izdarījis kaut ko sliktu, un man pēc tam ir slikta sirdsapziņa. Kā tas ir, vai arī mēs varam piedzīvot „augšāmcelšanos”? Tur jau ir tā lieta. Ja Dievs, kas visu ir radījis, var uzmodināt Savu dēlu Jēzu no mirušajiem, kāpēc lai Viņš arī mums nevarētu palīdzēt mūsu bēdās?

Mēs ticam un ceram, ka Jēzus ir dzīvs, un ka arī mēs to varam piedzīvot, ka beidzas ļaunums, dusmas, naidis, bet ienāk mīlestība, prieks un gaišums mūsu sirdīs.

Ja mums ir tāda pārliecība, tad var priecāties pat visgrūtākā brīdī. Tāpēc Baznīcās Lieldienās ir tāda paraža, ka mēs viens otram stāstam jokus. Ja tu vari pasmieties, tad tā ir zīme, ka tu savas rūpes un bēdas esi licis Dieva rokās.

Tā arī es Jums gribu pastāstīt vienu joku.

Viens autobusa šoferis un viens mācītājs nonāca pie debess vārtiem. „Tu nāc iekšā tūlīt,” sacīja Pēteris autobusa šoferim. Mācītājs bija vīlies. „Es visu savu dzīvi strādāju par labu Dieva valstībai, es sprediķoju un kristīju, iesvētīju un apglabāju – un tagad šis autobusa šoferis tūlīt nonāk debesīs, kamēr man vēl ir jāgaida.” „Nja,” sacīja Pēteris, „ja tu sprediķoji, tad visi gulēja, bet kad autobusa šoferis brauca, visi lūdza.”

Gribat dzirdēt vēl vienu?

Mazs zēns ļoti vēlējās saņemt 100 latus, un tas lūdza vairākas nedēļas, bet nekas nenotika. Tā viņš nolēma uzrakstīt Dievam vēstuli. Pasta darbinieki nezināja, ko iesākt ar šo vēstuli līdz brīdim, kad kāds ieteica vēstuli nosūtīt prezidentam Rīgā. Prezidents pasmējās, lasot šo vēstuli, un lika savam sekretāram aizsūtīt zēnam 5 latu banknoti. „Bērns domās, ka tā ir liela nauda”, tas sacīja. Mazais zēns priecājās par 5 latu banknoti un nolēma uzrakstīt pateicības vēstuli. „Mīļais Dievs: Liels paldies par atsūtīto naudu. Lai nu kā, es ievēroju, ka kaut kāda iemesla dēļ, tu to naudu sūtīji caur Rīgu, un šie ēzeļi paņēma 95 latus nodokļus.”

Vai Jums vēl ir kāds labs joks, ko varat pastāstīt?

Tik tiešām būsim priecīgi, ka mēs šeit varam būt kopā un svinēt Lieldienas.

Kristus ir augšāmcēlies! Viņš patiesi ir augšāmcēlies. Āmen! Aleluja! Āmen!